

konserervative Balmgaade til Landstthinget; men vi vare dengang Alle enige om, at Folkethinget maatte være det Bestemmende med Hensyn til Finantsloven; derom er der Bidner nok, og derom indholder saavel Rigsdagstidenden som Rigsraads-tidenden afgjørende Bemærkninger. Men nu ere vi kommen langt til Spøire for den Betragtning, som bevirkebe, at demokratiffindende Mænd stemte for Junigrundlovens Forandring, og det skulde vi det nuværende Ministerium. Det er en af de Hoved-anfer, jeg har imod det, at det paa denne Maade har indskrænket Folkemaagten her i Folkethinget. Og hvad har saa Ministeriet udrettet i disse 4 Aar? Har Ministeriet blot ladet Forsvarsagen faa, eller har det ogsaa udrettet andre Ting? Jeg tror ikke, at man kan sige, at det har udrettet Noget. Jeg tror, at hele Ministeriets Arbejde er blevet, at faae Finantsloven klar for Aar vedtagen, og det er endda ikke lykkedes i det ene Aar. Reformer vil man forgjæves søge efter med den Estrupiske Kontrassignatur under. For at faae dem, behøve vi andre Ledere og andre Styrere, og jeg er overbevist om, at, dersom Hans Majestæt beslutter at tage et andet Højreministerium, vil det finde Bisalb. De nye Ministre vilde blive vel modtagne her i Thinget, hvis de gjorde nogle Smaaændringer; det holder jeg mig overbevist om. Efter den Splittelse og Slappelse, som Skilsmisken i Benstre har voldet, maa vi fra Benstres Side forsøge, om vi kunne naae frem gennem Reformer, som ikke ere saa fuldstændige, som vi have forlangt dem tidligere; men derfor skulle vi ikke opgive vor Kamp mod det Ministerium, som saa grundig og saa bestemt har udtalt sig imod, hvad vi ellers her i Folkethinget have anset for ret og billigt. Jeg siger, at dette er Ministeriets Virksomhed indadtil, og vi have desværre fornøylig været Vidne til, at dets Virksomhed udadtil er ikke synnderlig mindre tarvelig. Jeg siger naturligvis til Ophævelsen af Pragerfredens § 5. Dette Ministerium har jo ogsaa havt vor Udenlandspolitik i sin Haand i næsten 4 Aar. I den Tid, siger den tydske Regering, har det hverken forstaaet eller anerkjendt det tydske Riges Stilling siden 1870 — det staar i Aktstykker, som ere fremlagte til almindelig Efterhyn, og det er derefter berettet i et af Hovedstadens større Blade. Jeg maa tro, at, dersom Ministeriet ikke havde anerkjendt Berettigelsen af denne Affærdiggelse fra Berlin, saa vilde det have retfærdiggjort sig for Landet her i Folkethinget eller, om man vil, i Landstthinget; men en saadan Redegjørelse savnes, og det forekommer mig derfor, at man maatte antage, at Ministeriet vedkjendte sig dette Svar som berettiget. Hvorledes den tydske Regering har optaget det, skal jeg ikke undersøge. Men det vide vi Alle her, at der er ingen af Europas Regeringer, der har tilstaaet det Estrupiske Ministerium sin Distand eller sin Understøttelse blot i moralsk Gen-

seende i Anledning af Pragerfredens § 5's Ophævelse. Ikke en eneste Regering har sagt, at den havde Noget tilovers for at understøtte Danmark. Skulde vi da ikke have prøvet, om det ikke hos Nordens Folk var muligt at danne en Folkemening mod, hvad der nu var overgaaet Danmark, da ogsaa dets nationale Livssag var falden ud af Ministeriet Estrups Hænder. Skulde vi ikke have troet, at ethvert Ministerium, som virkelig bærer Danmarks Hjerte i sig, vilde have udtalt sig for at falde vore nordiske Brødres Medlidenhed og Medfølelse til aabent Udbrud ligeoverfor Tydskland som den eneste Støtte, vort Folk endnu har i denne Sag. Men hvad gjorde dette Ministerium. Det lukkede sig inde her for laasede eller aflukkede Døre og læste os hele Bunker af Depecher op, og enhver anden dansk Mand var og forblev uvidende om, hvad der stod i dem, og vore nordiske Brødre have ikke hørt noget Medlidenhedsraad fra Danmark. Det er den Maade, hvorpaa det Estrupiske Ministerium har affærdiget det, som jeg kalder Danmarks nationale Livssag, og det Ministerium skulle vi saa som danske Mænd tilstaa en Finantslov! Det Ministerium skulle vi her give et Tillidsvotum gennem en Finantslov! Det gjør jeg aldrig i Verden! Der er en parlamentarisk Sætning, som vi have kjendt her i Danmark før 1848. Den have vi hørt udtale af C. N. David, Lehmann og alle de andre Mænd, som paa den Tid vare vore Lærere i Statsret, nemlig, at det var gennem Finantsloven, at ethvert Ministerium skulde søge sin Støtte hos Representationen, og at det Ministerium, der ikke kunde faae en Finantslov, burde være dødsdømt, forlade sin Plads og give sine Eftermænd Rum. Det har været udtalt af de Mænd, jeg her nævnde, og Andre, før 1848, paa den Tid, da enhver konstitutionel Bevægelse endnu fra oven af ansaas for at være Spøirrederi mod Gnevæld, og denne Sætning har været anerkjendt her i Thinget af vor første Finantsminister, Grev Spønneck, som har sagt det Samme, som jeg her nævnde som Davids og Lehmanns Lære. I Kraft af den Statsret, hvori jeg er uddannet, og til hvis Hovedsætninger jeg bekjender mig, men hvortil ikke Conseilspræsidenten bekjender sig, i alle Fald ikke i Gjæringer, om han end har gjort det i Ord, i Kraft af den Sætning stemmer jeg mod Finantsloven, i Kraft af det, som vi have oplevet fra det Estrupiske Ministerium: to Opløsninger og to komplette Mistillidsvalg mod Ministeriet, en provisorisk Finantslov, en Opgivelse af Landets Livssag — af Forsvarsvesenet, falde de det — og en Opgivelse uden Suk og uden Tale til Folket af den nationale Sag, af Danmarks Forhold til det dansttalende Slesvig. Med saadanne Kjendsgjæringer for Die siger jeg, at det vil være utilraadeligt at understøtte dette Ministerium længere paa sin Plads som Danmarks Ledere og Styrere, thi det fortjener ikke denne Plads.